„Ко избави верника од једне од његових невоља на овом свету, Аллах ће њега избавити од једне невоље на Судњем дану

Ебу Хурејре, Аллах био задовољан њиме, преноси да је Аллахов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, рекао: „Ко избави верника од једне од његових невоља на овом свету, Аллах ће њега избавити од једне невоље на Судњем дану. Ко олакша свом дужнику (било да му продужи рок или му опрости), Аллах ће њему олакшати и на овом и на оном свету. Ко сакрије (недела) једног муслимана, Аллах ће њега сакрити и на овом и на оном свету. Аллах је у помоћи Свом робу све док је он у помоћи свом брату. Ко крене на пут тражећи знање, Аллах ће му тим путем олакшати пут до џеннета. Када се год људи окупе у Божијој кући (џамији) ради учења Курана и његовог заједничког проучавања, Аллах на њих спусти смиреност, обухвати их Својом милошћу, анђели их окружују и Аллах их спомиње, поносећи се њима међу Својим најближим створењима. А онога ко закасни у својим делима, неће спасити његово порекло.“

[صحيح] [رواه مسلم]

Посланик, саллаллаху 'алејхи ве селлем, појаснио је да је награда муслимана код Алаха сразмерна његовим делима према другим муслиманима. Па тако, ко ублажи, олакша и отклони невољу или тешкоћу са верника у овом свету, Аллах ће му узвратити тиме што ће му отклонити једну од невоља на Судњем дану. Ко олакша ономе ко је у тешкој ситуацији, помогне му и отклони његову невољу, Аллах ће њему олакшати и на овом и на оном свету. Ко сакрије грех муслимана, када сазна за његове пропусте и посртања која не би требало откривати, Аллах ће сакрити његове грехе на овом и на оном свету. Аллах ће бити на помоћи Свом робу све док је роб у помоћи свом брату у његовим верским и овосветским потребама. Та помоћ може бити кроз молбу Господару, физички труд, иметак или на неки други начин. Ко крене путем стицања шеријатског знања, имајући у томе за циљ искључиво Аллахово задовољство, Аллах ће му тим путем олакшати пут до џеннета. Није могуће да се људи окупе у једној од Божијих кућа (џамија) како би заједно учили и проучавали Божију Књигу, а да на њих не сиђе спокој и не обухвати их милост Божија, да их анђели не окружују, и да их Аллах не спомене међу онима који су Му блиски. Довољна им је част да Аллах спомене Свог роба у узвишеном друштву. Ко има недостатке у својим делима, неће бити изједначен са онима чија су дела потпуна. Зато не треба да се ослања на част порекла и врлине својих предака, занемарујући сопствена дела.